

Životopis pamětníka

Jméno a příjmení: Jaroslav Šoman

Datum a místo narození: 19. června 1950 v Mirošově

Dětství: Pan Šoman prožil dětství v Mirošově, jeho tatínek měl nejdříve soukromé hospodářství, po příchodu komunistického režimu byl zaměstnaný v místním JZD. Maminka pracovala v jejich hospodě, která se nacházela přímo v jejich domě č. 19. Měl 3 sourozence – 2 sestry a 1 bratra. Už od mala museli doma pomáhat tatínkovi v hospodářství. Jaroslav Šoman chodil v letech 1956 – 1961 do mirošovské jednotřídky, poté v letech 1961 – 1965 navštěvoval měšťanskou školu ve Valašských Kloboukách.

Rodinné hospodářství: Jeho tatínek měl 2 koně, krávy, 2 prasnice a drůbež. Hospodářství pan Šoman převzal a hospodaří dodnes. K dnešnímu dni má 7 býků a 2 prasata.

Pražské jaro – 1968: V té době už měl pan Šoman s kamarády motorky, s kterými jeli až na Slovensko, aby se mohli s ruskými vojsky setkat. Když je zahlédli, viděli, jak přejíždí tanky lidem přes zahrádky jen proto, aby se dostali na druhý břeh řeky, protože v té době ještě tak pevné mosty nebyly. Ruští vojáci se v té době snažili prodat všechno, co měli – benzín, naftu, televize, rádia, šicí stroje...

Vojna: Na vojně byl pan Šoman v roce 1972, pouhých 5 měsíců, zbylých 19 měsíců byl zaměstnaný u Pozemních staveb. V již zmíněném roce 1972 pan Šoman narukoval do Uherského Hradiště, 14 dní poté složil přísahu a byl odvelen do Opavy. Po 2 měsících byl odvelen na Libavu a později se vrátil zpět do Uherského Hradiště. V té době nesměl mít v držení zbraň, pouze bodák, ale z důvodu nedostatku vojáků dostal samopal. V roce 1975 se oženil s Karlou Salajovou, s níž má 2 děti – Jaroslava (1977) a Magdu (1985).

Emigrace: V roce 1983 sestra pana Šomana emigrovala do Rakouska, kde žije dosud. Při odjezdu po ní zůstala její roční dcera Irena, kterou musela jeho maminka vychovávat ve společné domácnosti více než 2 roky. Emigrace byla zakryta za pouhý výlet, když se ale sestra po 14 dnech nevracela, do domu pana Šomana přišli mechanici a začali manipulovat s telefonem, tedy odposlouchávat. Před narozením druhého dítěte pan Šoman v roce 1985 také plánoval emigrovat do Ameriky za prací, protože zde měl rodinu – 2 tety a strýce. Nakonec se ale emigrace neuskutečnila.

Motto na závěr: Nejlepší je jít životem tak, jak on sám běží, protože hlavou zeď neprorazíš...